

זה היה בדק-בית נוקב. כולם השתעמו עד מוות

בכניסה לאולם הקונגרסים ב"נויהתערוכה, בכניסה לכינוס מרכז מיפלגת העבודה, היה זרוק על הארץ שלט גדול. רקעו היה לבן, ועליו היה כתוב באותיות אדור מות עבות: אמת. אותיות מיפלגת העבודה לבחירות.

"מיפלגת העבודה עומדת לע"רוך חשבוני נפש נוקב", ועקו כות"רות העיתונים. שם יבררו חברי מרכז המפלגה עד תום את הכר שלון בבחירות לכנסת, ואת הכיש לון בבחירות לרשויות המקומיות. היה משהו סימלי בשלט הזרוק שם. מונח על הארץ, כמו משהו ש"סיים את תפקידו, ועם זאת איש מבין האנשים הרבים, שהלכו ובאו על פניו, לא העז לדרוך עליו.

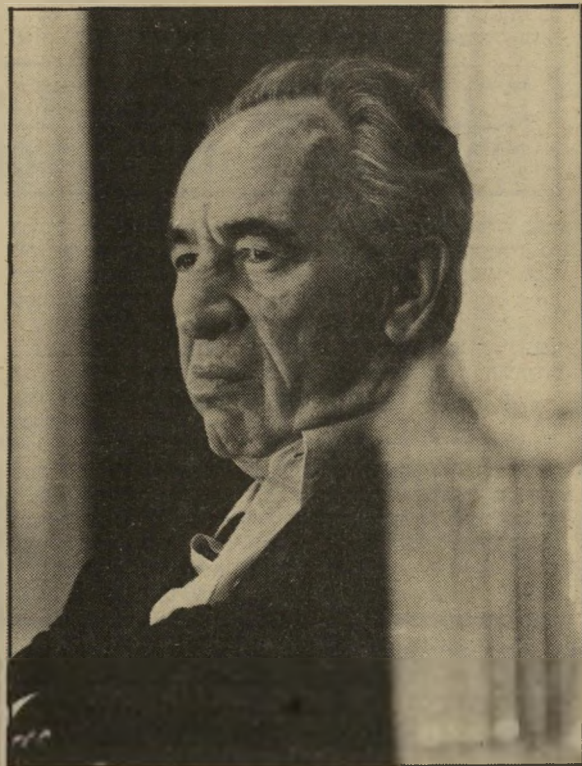
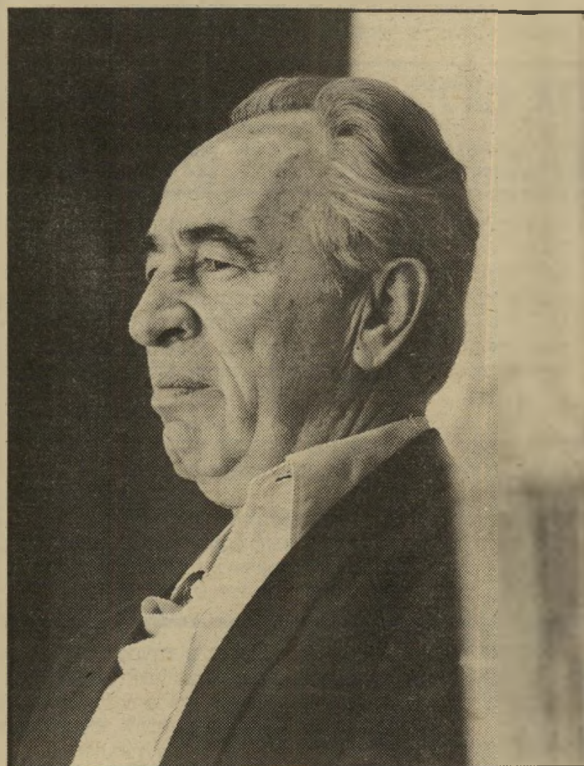
היו שעמדו ודיברו לידו, סמוך מאוד אליו, כמעט נוגעים בו בק צות הנעליים המצוחצחות והמב"ריקות (נעליים של אנשי תנועת העבודה). היו שדילגו בגמישות מ"עליו, כוחירות, שלא לגעת בו, ש"לא ללכלך את הלבן-הלבן. היו ש"שלחו בו מבט משועשע. היו שהבי"טו לעברו בצער, ברחמים. היו שלא שלחו אליו מבט כלל.

לידו עמדו מכוניות הפאר של השרים. נהגיהם שרים ישבו לידו ו"שיחקו ששיבש, בחומה של שמש אביבית נעימה.

חשבון נפש...ש

חבריהם מרכז העיפים נמלטו ה"חוצה אל האביב הפורה, לרענן את נפשם מחשבוני הנפש שלא נערך בפנים. הדוחות היו שקטות בחוץ ובפנים. גם במיונן שררה אווירה של שיעמום. לא נערכו שם שיחות נלהבות, לא היו ויכוחים, לא הורם קול. לא בחוץ, ואף לא בפנים. מישהו מהעיתונאים הרבים, ש"באו לסקר את "חשבוני הנפש", אמר בגעגועים: "אה, אילו היו אלה אנ"

מאת ענת סרגוסטי

שיהליכוד — איזה ויכוחים, איזה מריבות, איזה צעקות היינו רואים ושומעים כאן?

אבל אלה לא היו אנשיהליכוד, אלה היו אנשי תנועת העבודה. כ"כותנות, שציבן בהיר וששרווליהן מופשלים. במינסים כהים, שכרס קטנה משתפלת מעל התגורה של"הם. צערו בנינוחות אל עבר אולם"הרינונים ותפסו את מקומותיהם כ"שקט.

שקט היתה אולי מילת המפתח באותו היום הארוך. והוא היה ארוך. 12 שעות הוא נמשך. 12 שעות ש"בהן לא נאמר כלום. אולי גם הפעם אשמה העיתר